N.F.S. Grundtvig “Herren og Dannekvinden”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.14, april 2019

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket,* 1841 (SJ: 712)

Andre udgaver

GSV *Grundtvigs Sang-Værk* 3, nr. 203

Teksten er etableret af Kirsten Vad
Punktkommentarer, indledning og tekstredegørelse er skrevet af Kirsten Vad, redigeret af Klaus Nielsen og Kim Steen Ravn

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.theol. h.c. Niels Jørgen Cappelørn

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2026

Herren og Dannekvinden.

1 Der laae en gammel Bautasteen
Ved Bølger blaae og blide,
Der spandt en Kvinde paa sin Teen
Med Suk, med Sorg og Kvide;
En Nyaarsnat
Hun havde drømt, der laae en Skat
Til Fryd og Hjertensglæde,
I Ny og saa i Næde.

2 |GSV:393Hun nynned blidt med Vemodsklang:
O, var den Grav oplukket,
Da blev hvert Suk en Takkesang,
Og al min Sorg var slukket;
Ved Nat og Dag
Jeg fryded mig med Velbehag,
Som Fugl ved Dag hin klare,
I Løn og aabenbare.

3 Der gik forbi saamangen Mand
Og hørde Kvindens Tale;
De Fleste loe og løb paastand,
At slippe fra “den Gale”,
Og standsed Een,
Han saae, den store Bautasteen
For Kæmpe som for Jette
Umulig var at lette.

4 Tilsidst dog kom en Svend med Iil
Og raabte: see mod Østen!
Der gaaer en Mand med Englesmiil,
Som Sølvets Klang er Røsten;
Søg Ham med Bøn!
Hans Navn er *Jesus,* Jomfru-Søn,
Og for Hans Ord paa Vinge
Som Fjer maae Klipper springe.

5 |**A:165**Ved Lyden af det Trøstens Ord,
Og Heltens Navn med Haabet,
Alt Kvinden over Marken foer,
Og høit i Sky lød Raabet:
O, hør min Bøn!
Forbarm Dig, *Jesus,* Jomfru-Søn!
Og vælt den Steen tilside,
Som volder al min Kvide!

6 |GSV:394Vel Herren tav, men Kvinden ei,
Tilsidst Han maatte svare:
Den Steen ei ligger paa min Vei,
Hver Sit maa tage vare!
I Østerled,
For Faders Børn jeg gjør Besked,
For Nordens Hedninghunde
Jeg træller ingenlunde.

7 Sig lod dog ei af Marken slaae
Den bolde Hedning-Kvinde;
Hun sagde: Børn og Hunde smaa
En Leg kan let forbinde,
Og vist jeg veed,
At hvem der gjør for *Børn* Besked,
Med Magt, som de er milde,
Gjør Alt hvad Barnet vilde.

8 Som Dugg paa Eng faldt Herrens Ord,
Med milde Guddoms-Kræfter:
O, Kvindelil! din Tro er stor,

Dig times Held derefter!
I Navnet mit
Vælt Stenen bort og tag som dit,
Hvad under den du finder,
Og deel det med Veninder!

9 |A:166Med Lov og Tak og Kys paa Fod
Hun tog mod Guddoms-Ordet,
Ved Stenen brat med Tro hun stod,
At see, hvad der var jordet;
I *Jesu* Navn
Hun Bautastenen tog i Favn,
Og stred den ud i Havet,
Saa blev den selv begravet.

10 |GSV:395Og under Bautastenen laae
En lille Englepige,
Slog op to Øine himmelblaae
Og hørtes "Moder" sige;
Med Moder-Lyst
Hun trykked Glutten til sit Bryst,
Og Skatten, neppe fundet,
Da syntes brat forsvundet.

11 I Kvindens Hjerte inderlig
Tog Engle-Glutten Sæde,
Og hvidsked: Moder! nu hos dig
Vil boe den lille *Glæde!*
I samme Stund
Blev Kvinden glad af Hjertensgrund,
Som Fugl ved Dag hin klare,
I Løn og aabenbare.

12 Vor Herres Ord er altid sandt,
Hvor sært man det end finder:
Hun deelte ærlig, hvad hun fandt,
Med sørgende Veninder,
I Syd og Nord,
Mens Glutten voxte og blev stor,
Berømt paa Dronning-Sæde,
Som Dannekvindens Glæde!

N. F. S. Grundtvig.